

Подорож на пуп Землі

Письменник Максим Кідрук про одруження і ворогів України:

«Живим не дамся!»

□ На кінофестиваль мандрівників «Пілігрим», що вперше відбувся у Житомирі, я приїхала виключно заради розмови з молодим, успішним, надзвичайно амбітним і... трохи самозакоханим письменником у жанрі «тревелог» Максимом Кідруком, дослідником древніх цивілізацій світу і земляком з Великої Волині. Макс народився опівночі першого квітня, в містечку Володимирець на Рівненщині, напевне, саме Всесвітній день сміху і вплинув на його здатність з гумором розповідати про свої подорожі.

Сьогодні Кідрука в Україні видно і чути набагато більше, ніж інших, можливо, набагато серйозніших письменників. На інтелектуальному рахунку Максима школа із золотою медаллю, «водний» університет у Рівному, аспірантура Королівського технологічного інституту у Стокгольмі, подорожі неходженими стежками 28 країн Південної Америки, Африки, Азії, Європи та Океанії, шість художніх романів та чотири наукові праці з програмування.

□ Як хлопець з маленького поліського містечка досягнув загальнонаціонального успіху ще замолоду? Ким є Кідрук насправді: невтомним мандрівником, вдалим послідовником, чи все ж таки справжнім літератором? Чи має шанси сучасний український автор стати повнокровним учасником світового літературного процесу, жити на гроші, зароблені писанням? Саме це я і намагалась з'ясувати в особистій

розмові з Максимом.

– **Максе, коли вперше бачиш тебе «на живо», впадає у вічі дуже дивне і не менш гарне тату у тебе на передпліччі. Що воно означає?**

– **Це** ронго-ронго – писемність рапануйців, що колись населяли острів Пасхи. До речі, ці письмена до нині не розшифровані. Тату мені зробив корінний рапануйець, в ніч перед вильотом з острова Пасхи.

– **Під час подорожі Намібією й Анголою ти вчив корінних африканців української мови. Навіщо?**

– Мандруючи Намібією, я знайшов плем'я хімба, навчив його кількох фраз українською – щоб поставити африканців у приклад Азарову. Темношкірі люди говорять українською краще за Миколу Яновича. Відео, яке я назвав "Азаров, ай-яй-яй!", усі бажаючі можуть переглянути в мережі Інтернет.

– **Не так давно ти повернувся з мандрівки Бразилією. Де саме був, кого зустрічав? І найголовніше: як тобі бразильські жінки: такі ж гарні, як головна героїня телесеріалу «Рабиня Ізаура»?**

– Я принципово не відвідував міст, де тусуються туристи, тому і в Ріо не заїжджав навмисне. Подорожую виключно по незвіданих місцях, куди важко добратись туроператорам, тому й прилетів у бразильський аеропорт Сан-Паулу, а не в Ріо-де-Жанейро. Мій шлях проліг до найзаболоченішого місця Землі, котре має назву Пантанал – воно півроку перебуває під водою. В Пантаналі водяться величезні рептилії, біля нашого намету буквально «гуляли» крокодили. Одного з них, особливо настирливого, я назвав Петя. А чого варта рибалка на піранью! Цю хижу рибку вудять на шматки м'яса з кров'ю. Самої рибалки мені виявилось замало, тому я роздягнувся і пірнув з човна у воду, під крики та улюлюкання гіда. Хоча розумів: якщо маю на тілі якусь подряпинку

–
то це буде моє останнє плавання. Та якось пронесло...

Анаконду не бачив, на жаль. А от бразильських жінок бачив... З цього приводу хочу

Подорож на пуп Землі

Автор Administrator

Вівторок, 31 липня 2012, 14:19

висловити своє «фе»: вони мені зовсім не сподобались, бо непропорційні, неохайні. Коли виходив на пляж, то завжди звертав увагу на їхні брудні нігті. За увесь час перебування в Бразилії мені зустрілась лише одна дуже гарна дівчина, і то з'ясувалось, що вона парагвайка. В порівнянні з Перу чи Мексикою, де теж є багато гарних жінок, Бразилія явно пасе задніх щодо краси. Мене донині дивує: де організаторам карнавалу в Ріо-де-Жанейро вдається знаходити привабливих жінок-учасниць?

А якби твою книгу видали у Бразилії і тамтешні жінки таки дізнались, що ти про них думаєш? Або скажу інакше: якщо за кордоном так мало гарних жінок, то чому так багато гарних і незаміжніх українок?

– Я відверто описав свої враження про бразилійок у книзі «Любов і піраньї», звісно, письмово висловився трохи толерантніше... Щодо власного одруження, то тут скажу ще відвертіше: живим не дамся! Ні жінкам, ні ворогам! Українських жінок теж не дам нікому ображати. Саме тому в квітні 2011 року я полетів в Нову Зеландію, в рамках акції «На Зеландію!», яку організував із Сергієм Притулою. Акція мала за мету відплатити за огидний конкурс «Win a Ukrainian Wife» («Виграй дружину з України»), котрий провела оклендська FM-станція і який позиціонував Україну як потенційну країну для секс-туризму. Такий собі бевзь Грег Морган, переможець конкурсу, мав їздити Києвом у супроводі дівчат з шлюбних агенств, кожного дня з іншою і, начеб, шукати методом проб собі дружину... Україна мовчки проковтнула образу.

Єдиною офіційною особою, котра відреагувала адекватно, став посол України в Австралії та Новій Зеландії Валентин Адомайтіс, до нього приєдналися Асоціація українців Нової Зеландії.

Коли пристрасті дещо вгамувались, новозеландські ЗМІ опублікували інтерв'ю з горе-женихом, в якому він розповідає землякам, що «жінки в Україні дуже гарні, але тупі,

з ними нема про що говорити». Про нашу сильну статтю Грег сказав так: «Жодної конкуренції, всі чоловіки в Україні – алкоголіки». І це при тому, що в анкеті на сайті радіостанції Морган з гордістю зазначив: «Випиваю не частіше, ніж два рази в день»...

– І як, вдалось встановити прапор відплати на радіовежі Окленда?

– Акція мала два відплатно-ідеологічних етапи. В останню ніч перебування в Окленді я провів її просвітницьку частину – розклеїв плакати, створені за допомогою організації «Фемен». На постерах зображена гарна напівогололена жінка у віночку, яка в одній руці тримає закривавлений серп, а в іншій – відірвані чоловічі гонади. Саме гарне літературне слово «гонади», а не медичне «геніталії», найбільше підходить до цієї частини чоловічого тіла, я його вчитав у словнику. На плакаті пише: «Greg! We are waiting! Try to win a wife again» – це попередження для усіх шукачів секс-забавок в українках. В офіційній частині акції я подав скаргу до відповідної контролюючої організації Нової Зеландії, після чого радіостанції-провокатору на деякий час взагалі заборонили проводити розважальні конкурси.

Та на цьому мої пригоди не закінчились: в ніч перед вильотом я опинився в поліцейському постерунку, потім заснув в аеропорту і затримав виліт «Боїнга»...

– Якщо ми вже говорили про Бразилію, то мушу запитати про футбол. Тим більше, на порозі «Євро-2012».

– Так, бразильці і футбол як рідні брати, ця гра надзвичайно пасує до їх бурхливого темпераменту. Я не слідкую за чемпіонатами, та якось потрапив у місто, де щойно відбувся футбольний матч. Я подумав, що розпочалась війна чи революція, таке було «пожвавлення» на вулицях. Гуляло усе і усі.

Подорож на пуп Землі

Автор Administrator

Вівторок, 31 липня 2012, 14:19

